

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2213/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Стојановић, адвокат у ..., против туженог Центра за породични смештај и усвојење Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3319/19 од 27.12.2019. године, у седници већа од 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање оп посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3319/19 од 27.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2691/17 од 15.03.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе; ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи исплати на име накнаде зараде за минули рад за период од септембра 2014. до децембра 2015. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци; ставом трећим изреке обавезан је тужени да у корист тужиље надлежним органима на досуђене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање; ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 30.156,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а одбијен је део захтева за исплату законске затезне камате од 15.03.2018. године до извршности пресуде; ставом петим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка. Допунским решењем П1 2691/17 од 29.07.2019. године обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.07.2019. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3319/19 од 27.12.2019. године одбијена је жалба туженог, потврђена првостепена пресуда у првом, другом, трећем, усвајајућем делу четвртог става и петом ставу изреке и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужила је пре заснивања радног односа код туженог била у радном односу у другим установама социјалне заштите, па има право на исплату по основу минулог рада за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код претходних установа социјалне заштите. О тужиљином захтеву судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањима и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба за исплату поднета је 21.09.2017. године, а побијана другостепена пресуда донета је 27.12.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 59.629,01 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић